

Η αδαμάντινης αξίας αρετή, ή αγάπη, είναι το απόσταγμα των θείων λόγων των Πατέρων της Εκκλησίας μας. Η θερμή και ή εκφραστική δεινότητα τους για τη γνήσια, απεριόραστη και άπειρη αγάπη δεν μπορούν παρά να συγκινήσουν κάθε αγνή και πιστή χριςτιανική ψυχή. Ο άνθρωπος στην πορεία προς την τελείωση πρέπει να έχει συνοδοιπόρο του την ανόθευτη αγάπη προς τον πλησίον του αλλά κυρίως προς τον Τριαδικό Θεό, προκειμένου να ικανωθεί της εισόδου του στην ουράνια βασιλεία. Η βαθιά αυτή πεποίθηση διακα-τέχει έντονα όλα τα έργα των Πατέρων κι αποτελεί το εναρκτήριο λά-κτισμα του εγχειρήματος μας.

Ο χριςτιανικός ορός αγάπη δηλώνει τη διάθεση του πιστού να προσφέρει ανιδιοτελώς και χωρίς υστεροβουλία τον εαυτό του προς χάριν του συνανθρώπου. Στα προ Χρίστου χρόνια ο άνθρωπος κα-τευθυνόταν προς τα ορατά και τα επίγεια ή προς αφηρημένες έννοι-ες και ιδέες, μετά την ενανθρώπιση όμως ή λέξη αγάπη λάμπρυνε κσί μεταμόρφωσε τον ανθρώπινο βίο σε διαδρομή ευχαριστίας και δοξολογίας με τελικό σταθμό την ένωση μας με τον Αιώνιο Θεό.

ΑΓΑΠΗ,ΤΟ ΕΙΣΗΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Ο άγιος Μάξιμος ο Όμολογητής με τους αφιερωμένους στην ύψιστη αρετή της αγάπης Λόγους του, αναλύει διεξοδικώς όλες τις πτυ-χές της σπουδαιότερας των αρετών, επιδιώκοντας να τις καταστήσει κτήμα των ανθρώπων, ούτως ώστε να οπλιστούν με υπομονή και καρτεροψυχία και να δυνηθούν να πορευθούν στον δυσκολοδιάβατο δρό-μο των αρετών, με αποτέλεσμα να κερδίσουν την ουράνια βασιλεία και μακαριότητα. Ο Όμολογητής τονίζει: «Μη καταφρόνησης της εντολής της αγάπης, ότι δι' αυτής υιός Θεού έση, ην παραβαίνων, υιός γεέννης εύρεθήση».

Συνεπώς, όλος ο ασκητικός βίος έχει ως βάση του την τήρηση της ανιδιοτελούς αγάπης προς το Θεό, αλλά και προς τον πλησίον. «Αύτη έστιν η θύρα, δι' ης ο εισερχόμενος εις τα άγια γίνεται των αγίων και του απροσίτου κάλλους της αγίας και βασιλικής Τριάδος καθίσταται άξιος θεατής γενέσθαι», μας λέγει ο θείος Μάξιμος. Είναι δηλαδή το εισιτήριο για να εισέλθουμε στην ουράνια πύλη της αιώνιας βασιλείας. Ο πάνσοφος Πατήρ προσπαθώντας να δώσει τον ορισμό της κορυφαίας των αρετών λέγει: «Αγάπη μεν εστιν, διάθεσις ψυχής αγαθή, καθ' ην ουδέν των όντων, της του θεού γνώσεως προτιμά». Ενώ σε

άλλο σημείο παρουσιάζει την αγάπη να έχει φτερά με τα όποια ό νους αξιώνεται να λάβει τη θεία χάρη.

ΑΓΑΠΗ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΡΕΤΩΝ

Η αγάπη είναι ή αρετή πού έχει υμνηθεί περισσότερο από κάθε άλλη. Υπό του Θεοδώρου Εδέσσης ή αγάπη καλείται «μητρόπολις τών αρετών», για το Συμεών το Νέο Θεολόγο ή αγάπη είναι «των προφητών ή διδασκαλος, των αποστόλων ή σύνδρομος, των μαρτύρων ή δύναμις, των Πατέρων και Διδασκάλων ή έμπνευσις», ενώ για τον Ιω-άννη της Κλίμακας «ή αγάπη είναι χορηγός της προφητείας, παρέχουσα θαύματα· ή αγάπη είναι άβυσσος της έλλάμψεως, ή αγάπη είναι πηγή του πυρός, όσο αναβλύζει, τόσο τον διψώντα καταφλέγει ή αγάπη είναι ή κατάστασις των αγγέλων ή αγάπη είναι ή αιώνιος προκοπή».

Ο Μ. Βασίλειος ταυτίζει την αγάπη με το Θεό λέγοντας: «ώσπερ ούν ό την αγάπην έχων, τον Θεόν έχει», ενώ ό Ιωάννης ό Χρυσόστομος θέλοντας να τονίσει την αξία της λέγει: «ουδέν αγά-πης ίσον».

Η αγάπη είναι το θεμέλιο πάνω στο όποιο χτίζεται το οικο-δόμημα του χριστιανισμού. Για χάρη της ό Λόγος έγινε σάρκα και κατοίκησε σ' εμάς. Ο άγιος Συμεών περιγράφει πολύ πα-ραστατικά ό για την αγάπη οι Απόστολοι έτρεξαν εκείνον τον ακατάπαυστο δρόμο, έσαγήνευσαν όλη την οικουμένη με το αγκίστρι και τη σαγήνη του λόγου, την έσήκωσαν από το βυθό της ειδωλομανίας και την οδήγησαν στον σωτήριο λιμένα της βασιλείας των ουρανών. Για χάρη της έχυσαν τα αίματα τους οί μάρτυρες, ώστε να μη χάσουν το Χριστό. Γι αυτήν έδωσαν προθύμως τη ζωή τους οί θεοφόροι Πατέρες μας και Διδάσκα-λοι της οικουμένης, υπέρ της καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας.

ΑΓΑΠΗ, ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ

Ό ίδιος ό Ιησούς Χριστός με τη ζωή Του πάσχισε να διδά-ξει τη βασίλισσα των αρετών στους ανθρώπους. Με τα παρα-δείγματα Του, τα θαύματα και τίς παραβολές Του, προσπα-θούσε να δείξει ό τι τα πάντα είναι ή αγάπη και ό τι μόνο με αυτήν μπορεί ό κτιστός άνθρωπος να ανέλθει στα ύψη της πνευματικότητας. Όταν ή αγάπη κατακλύζει τον πιστό

τότε περιουγάζεται το πρόσωπο του υπό του θείου φωτός και βιώνει τη θεία δόξα και μακαριότητα. Η δύναμη της αγάπης είναι ικανή να αναγεννήσει το χριστιανό και να διανοίξει την οδό προς την τελείωση του και την ένωση του με τον πανάγαθο Δημιουργό.

Ο Μ. Βασίλειος τονίζει ότι η αγάπη δεν διδάσκεται, αλλά κάποιος σπερματικός λόγος έχει εγκατασταθεί μέσα μας για να υπάρχουν οι αφορμές της προσεγγίσεως με τον αγαθό Θεό. Ο Συμεών ο Νέος Θεολόγος πλέκει το εγκώμιο της αγάπης λέγοντας: «Ω αγάπη πολυπόθητη, μακάριος είναι όποιος σε ασπάσθηκε, διότι στο εξής δεν θα επιθυμήσει πλέον να ασπασθεί περιπαθώς κάλλος γήινου πράγματος. Μακάριος είναι όποιος συσφιχθηκε μαζί σου από θείο έρωτα· διότι θ' αρνηθεί όλο τον κόσμο και δεν θα μολυνθεί καθόλου πλησιάζοντας οποιονδήποτε άνθρωπο».

Το τέλος όλων των αγαθών είναι η αγάπη, επειδή οδηγεί και φέρνει εκείνους πού πορεύονται μέσα σ' αυτήν προς το Θεό. Η τήρηση των θείων εντολών πρέπει να είναι το πρώτο μέλημα για τον άνθρωπο πού επιθυμεί να αποκτήσει την αγάπη στην καρδιά του. Ο Συμεών υποστηρίζει πώς την αγάπη του Θεού δεν μπορεί να έγγίσει ποτέ κανένας άνθρωπος, αν δεν καθαρίσει πρω-τύτερα την καρδιά του με μετάνοια και άφθονα δάκρυα. Όταν ο άνθρωπος, πού έχει απερίσπαστα προσκολλημένο το μυαλό του στο Θεό ζει με τον έρωτα της αγάπης προς τον Κύριο, τό-τε δεν αισθάνεται ούτε τον εαυτό του ούτε και κανένα από τα πράγματα του κόσμου πλήρως.

Ο Μάξιμος εξαιρεί το νου του ανθρώπου, πού με την πο-λυχρονία συμμετοχή του στη θεία έλλαμψη, αφού υπέταξε το παθητικό μέρος της ψυχής του και έγινε φωτειδής, μετα-στράφηκε σε ατελείωτο θείο έρωτα και ακατάπαυστη αγάπη, με συνέπεια να μεταφερθεί εξ ολοκλήρου από τα επίγεια προς το θείο. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζεται διηνεκής και ακατά-βλητος αγώνας, νέκρωση του νου από τα πράγματα του κό-σμου και τους εμπαιθείς λογισμούς, αδιάλειπτη προσευχή, καθαρή καρδιά, άσκηση, διότι μόνο σε αυτήν την κατάσταση ή ψυ-χή ανακόπτεται από των αμαρτιών και προετοιμάζεται για το θείο φωτισμό. Επομένως είναι επώδυνος ή οδός πού οδηγεί στην απόκτηση της αγίας αγάπης.

Ο αμαρτωλός και επιρρε-πής προς τον πειρασμό άνθρωπος πρέπει να σπάσει τα δεσμά της αμαρτίας πού τον κρατούν υπόδουλο των εφήμερων κι ανούσιων πραγμάτων και να αντιτάξει υψηλό ηθικό φρόνημα προκειμένου να απελευθερωθεί από τα πάθη της ψυχής του. Ο αγώνας του σίγουρα είναι δύσκολος, μα αν η καρδιά του διψά για το αθάνατο ύδωρ της λύτρωσης, τότε σίγουρα οι προ-σπάθειες του θα καρποφορήσουν καρπούς υγιείς και σωτήρι-ους.

ΑΓΑΠΗ, ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΑΙ ΘΕΙΑ

Όταν ό νους καί ή καρδιά του ανθρώπου νοιώθουν έρωτα για το Θεό, μόνο τότε δύναται ό άνθρωπος να αποκτήσει την αληθινή καί θεία αγάπη. Σχετικά με το θείο έρωτα ό Ιωάννης ό Σιναίτης, για να τονίσει τη σπουδαιότητα του, κάνει τον έξης παραλληλισμό: «Μακάριος όστις τοιούτον προς Θεόν έκτήσα-το έρωτα, οίον μανικός εραστής προς την εαυτού ερωμενην κέκτηται»

Η φλόγα της αγάπης δυναμώνει όσο περισσότερο εγγί-ζουμε το Θεό, ώστε το τέλος της γήινης ζωής, ή ψυχή πού ενα-γωνίως κι επιμόνως ποθούσε τη λύτρωση, θα διατηρήσει καί στη μεταθανάτιο ζωή τη ζέση της αγάπης προς τον Κύριο. Η αληθινή αγάπη πρέπει να είναι αγαθή καί ενάρετη, πρέ-πει να είναι το αποτέλεσμα ενός συνεχούς καί ακαταπαύστου αγώνα, απαλλαγμένη από τα αγκάθια καί τα προσκόμματα των υλικών πραγμάτων, με στόχο τη νέκρωση του παθητικού μέ-ρους της ψυχής καί την αναγωγή της στα ουράνια σκηνώματα της αιωνίου βασιλείας.

Το κάλεσμα των Πατέρων της Εκκλησίας μας προς αγώνα επίπονο καί επίμονο πρέπει να αντηχεί σαν χαρμόσυνη σάλ-πιγγα, πού ευαγγελίζεται το θείο γέρας της αγάπης προς το Θεό. Η νέκρωση των αισθήσεων σηματοδοτεί την ανάσταση του πνεύματος καί θριαμβευτικά διανοίγει τη θύρα της αιωνίου ενώσεως με τον Τριαδικό Θεό. Η απάθεια για τα εγκόσμια δη-λώνει το πάθος για τα ουράνια καί ή δύναμη του κακού κατα-λύεται άπ' την ισχύ της αγάπης. Πόσο μεστός είναι αναμφι-σβήτητα ό λόγος τους καί με πόση πληρότητα εφοδιάζει τίς καρδιές όλων εμάς, πού με ειλικρινή αγωνία καί προσμονή πο-ρευόμαστε την οδό της «Ορθοδοξίας! Αναθερμαίνει τίς ψυχές μας καί μένει ακλόνητος στύλος της πίστης μας, ή ακέραιη καί πέρα πάσης κοσμικής μολύνσεως προσωπικότητα των αγίων Πατέρων. Καλούμαστε να κάνουμε τίς προτροπές τους πράξη καί να έχουμε ως φωτοδότη του βίου μας το θείο έρωτα καί την αγάπη.